

РЕШЕНИЕ

№ 2958

гр. София, 29.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 05.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11624** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на М. А. Г., чрез юрисконсулт М. Д., с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк],[жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-414/15.11.2022г., с което е оставена без уважение жалбата й против Разпореждане с изх. № С220022-137-0009132/17.10.2022г., издадено от К. В., публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

С жалбата се иска съдът да отмени процесното решение, тъй като с него не се изпълнява съдебно решение по адм. дело 4424/2020 на АССГ; твърди се, че по въпросното съдебно дело е доказано, че всъщност във връзка с публични продани по изпълнителни дела, водени от жалбоподателката в качеството й на ЧСИ, тя е заплатила в повече от дължимото /вместо сумата от 2962.83 лв. ДДС по публична продан тя е заплатила 3555.40 лв., както и вместо сумата от 12777.83лв. ДДС, тя е заплатила 15 333.40лв./ и е следвало надплатените суми да бъдат прихванати със задължения по ДОО за 2018г. и 2019г. Твърди се, че по административното дело е установено, че жалбоподателката не дължи никакво ДДС, както и че е заплатила за 2016 и 2017г. ДОО, което не е отразено надлежно и отново й се търси.; твърди се, че по административното дело е доказано, че търсеното от жалбоподателката задължение в размер на 12 895.65 лв., същото е лихва и е от 2015г. върху липсваща и несъществуваща главница и съгл. закона следва да бъде отписано при тригодишен давностен срок; твърди се и че е установена по делото недължимост на задължение в

размер на 208 лв. по ЗДДФЛ, което е заплатено на 18.07.2017г. с платежно нареждане 60249927/18.04.2017г., както и че е трябвало да бъде отписано задължение в размер на 1564.18лв. и 275.30 лв., което е заплатено през 2015г. и това се установява от писмените документи. Посочва се ,че неправилно публичния изпълнител търси суми за ДОО за 2019 и 2020г., които НАП е следвало да прихване с платено в повече ДДС.

В хода на делото по същество процесуалният представител на жалбоподателката моли жалбата да бъде уважена. Отново акцентира, че НАП е следвало да представи информация за цитирани надплатени суми за ДДС по публична продан, които са 8900лв, 3200лв, както и сумата от 1609.17лв, платена на НАП на 07.03.2017г., която е прихваната по задължение за ДОО, както и сумата от 1060 лева, за която ответникът е осъден по адм. дело 4424/20г., както и тези суми да се прихванат със задължения по ДОО на жалбоподателката за 2017-2020г. В депозираните писмени бележки се поддържат изложените доводи, като отново се акцентира на посочените парични суми и се иска постановяването на решение, с което платените суми към НАП да се впишат по партидата за ДОО на жалбоподателката и с разликите от сумите да се прихванат задължения за ДОО. Моли се на ответника да не се присъжда юрисконсултско възнаграждение, тъй като липсват доказателства за платено такова.

Ответникът- директор на ТД на НАП С. град, редовно уведомен, чрез процесуален представител моли за потвърждаване на оспорения акт, намирайки изложените възражения от жалбоподателя за неотнормими към предмета на делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София град, като прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу М. Г. е образувано изпълнително дело №160174146/2016г. за неплатени в срок, установени по вид и размер публични вземания.

По повод подадена молба/възражение вх.№ С220022-000-0487044/17.10.2022г. от Г. (посочена в разпореждането като искане на жалбоподателката да бъдат погасени публични задължения поради изтекла погасителна давност, но неприложена по делото), публичният изпълнител при ТД на НАП С., основавайки се на Решение № 2785/26.04.2022г. по адм. дело 4424/2020 на АССГ, постановил Разпореждане изх.№ С220022-137-0009132/17.10.2022г. Със същото отказал да прекрати поради изтекла давност съответните публични задължения, като подробно ги е посочил в акта / ДДС, ДОО,ДДФЛ, фонд ЗЗПО/; изложил е мотиви, свързани с разпоредбите на чл.171, ал.1 и ал.2 ДОПК и чл.172, ал.1, т.2 ДОПК и липсващо основание за прилагане на погасителна давност. Съобразно отразеното в разпореждането най- старото посочено задължение е данък добавена стойност по декларация ЗДДС вх.№ 22102403485 от 14.01.2015г. за данъчен период 01.12.2014г.-31.12.2014г., като задължението е в размер на 0.56лв. ДДС и 0.44 лихви.

Общият размер на публичните задължения съобразно разпореждането е 52 503.76 лева.

Жалбоподателката е атакувала Разпореждане изх.№ С220022-137-0009132/17.10.2022г. на публичният изпълнител при ТД на НАП С. пред

директора на ТД на НАП С., като с Решение № ПИ-414 от 15.11.2022г. жалбата е оставена без уважение като неоснователна. Административният орган е изложил мотиви, че в случая няма настъпила погасителна давност, тъй като видно от вписаните публични задължения в разпореждането, за най-отдалеченото във времето, а именно дължимият данък добавена стойност за 2015г., погасителната давност не е изтекла, тъй като на 13.10.2020 е издадено ПНОМ с изх. № С200022-022-0071075/13.10.2020 г., като видно от писмата на съответните банкови институции, са наложени запори върху налични и постъпващи суми по банкови сметки и съгласно чл.172, ал.1,т.5 от ДОПК давността е спряна. По отношение на останалите публични вземания давността се презюмира, доколкото са възникнали след 2015г.

Така постановеното Решение № ПИ-414 от 15.11.2022г на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него разпореждане изх.№ С220022-137-0009132/17.10.2022г. на публичният изпълнител при ТД на НАП С. са предмет на оспорване по настоящото дело.

За настоящото произнасяне е необходимо да се отдели внимание и на постановените и влезли в сила съдебни решения по адм. дело 4424/20 по описа на АССГ и адм. дело 1268/2019г. по описа на АССГ, поради възражение на жалбоподателката, че постановените съдебни решения са относими за претенциите ѝ относно недължимост на публични задължения, посочени в оспореното разпореждане, и предвид формирана по съдебните актове сила на присъдено нещо. Отделно от това, и в разпореждането, и в потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП, съдебният акт по адм. дело 4424/20г.АССГ и дадените с него указания са посочени като основание за провеждане на административното производство.

Административно дело 4424/2020г. по описа на АССГ е било образувано по жалба на М. Г. срещу Решение № ПИ-160/07.04.20г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата ѝ против Разпореждане с изх. № С000022-[ЕГН]/21.01.20г., издадено от К. В., публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С.. Въпросното разпореждане е постановено по подадени заявления с вх. № 000022-000-0001447/07.01.2020 г. и вх. № 000022-000-0025626/20.01.2020 г., с които М. Г. е поискала от публичния изпълнител отписване на посочените публични вземания, като погасени по давност на основание чл. 171 и чл. 173 от ДОПК. С разпореждането искането на жалбоподателката не е уважено, като е констатирано, че към датата на подаването на възражението за изтекла погасителна давност, разпоредбите на чл. 171 и чл.172 от ДОПК не следва да намерят приложение, поради липса на правно основание за това (заб. към онзи момент най- отдалеченото във времето публично задължение е било по СД по ЗДДС №22101940244/07.02.2013 г. съобразно изложеното в съд. решение).

С решение № 2785 от 26.04.2022г. съдът е отменил Решение № ПИ-160/07.04.20г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Разпореждане с изх. № С000022-[ЕГН]/21.01.20г. на публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С. и върнал преписката на публичния изпълнител за ново произнасяне съобразно дадените указания. В мотивната част съдът е изложил, че за процесните вземания трябва да бъде изследвано кога давностният срок е започнал да тече, тъй като се посочени конкретни задължения, плащания и

периоди, които трябва да бъдат взети предвид и към настоящият момент; да бъде извършена и преценка дали има надлежно наложена обезпечителна мярка, която да е породила правно действие и ако не е отменена в хода на евентуално обжалване, след съобщаването ѝ на длъжника, то давността ще е спряна, считано от датата на изпълняване на заповното съобщение от банката, а не от датата на издаване на постановление от публичния изпълнител за налагане на запов. Заключил е, че актът, предмет на настоящия съдебен контрол, е издаден без да е извършен анализ от публичния изпълнител, а след това и от контролния орган на посоченото, по отношение наличието на предпоставките по чл.168, т.3 от ДОПК, за оспореното вземане.

Отделно от това, съдът е обърнал внимание, че процесуалният представител на ответника е заявил пред съда, че в представените справки на 29.10.20г. по делото са видни всички плащания, които е извършила жалбоподателката; тези плащания действително са направени, но не са по сметка на публичен изпълнител, а са постъпили по общата сметка; от 2013 г. има обща сметка, по която ако постъпят суми се разпределят за задължения, които са по стари и плащанията на жалбоподателката са погасили други задължения. По самото изпълнително дело не са постъпвали суми, а тези които са внесени след образуване на делото, не са по сметка на изпълнителното дело и са отишли за погасяване на стари задължения. Посочил е още, че потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С. не е изследвало въпросите, свързани с прилагането на чл.168 от ДОПК, т. е. не става ясно намалени ли са задълженията на Г., след като РА № Р-22221018000149-091-001/10.08.18 г. е отменен с влязло в сила Решение № 9098/08.07.20 г. на ВАС, взето ли е предвид Разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение с изх. № С 180022-035-0186373/19.01.18 г. и Разпореждане изх. № С180022-035-0186373/19.01.18 г., с което са отписани задължения на Г. в общ размер на 79 167, 04 лева.

Административно дело 1268/2019г. по описа на АССГ е било образувано по жалба на М. Г. срещу ревизионен акт №Р-22221018000149-091-001 от 10.08.2018 г. издаден от органи по приходите при ТД на НАП-С., потвърден с решение №1698/02.11.2018 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“-С.. С оспореният ревизионен акт е определено задължение по отношение на М. Г. в размер на 12 969.81 лв., представляващо лихви за забава, от които лихви за забава за ДДС в размер на 12 895.65 лв. във връзка с осъществена публична продажба на имот, впоследствие отменена по съдебен ред, както и данък добавена стойност в размер 283.28лв. С Решение № 6026 от 16.10.2019г. на съда ревизионен акт №Р-22221018000149-091-001 от 10.08.2018 г. е отменен (решението е потвърдено с Решение № 9098 от 08.07.2020 на Върховен адм. съд).

В хода на настоящото съдебно дирене, наред с административната преписка, са приобщени писмени доказателства, представени от жалбоподателката и неоспорени от ответника, а именно: удостоверение за наличие или липса на задължения и обезпечителни мерки изх.№ 220372302906640/05.07.2023г., 3 броя съобщения от ЧСИ Г. до НАП „Средни данъкоплатци“ във връзка с допуснати технически грешки във връзка с уведомления по изп. дела 2128620400008/12 и 2128620400060/12г., 2 бр. платежни нареждания за заплащане на ДДС от публична продажба по горепосочените изпълнителни дела (съответно, за сумата от 15 333лв. и 3 555.40лв.), 2 бр. уведомления за извършена продажба по чл.131 от закона, платежни нареждания за

заплатен данък по ЗДДФЛ, 4 бр. платежни нареждания за заплащан данък по ЗДДФЛ, от които относимо към периода на правния спор е платежно нареждане от 18.04.2017г. за сумата от 208.28лв. с посочено основание „данък за 2016г.“, 9 бр. платежни нареждания за заплащане на други задължения (от 24.08.2017г. за сумата 167.20лв. с посочено основание „допл. ДОО за 2007г.“, от 24.08.2017г. за сумата 422.40лв. с основание „допл.ДОО за 2008г.“, от 24.08.2017г. за 321.80лв. с основание „допл.за ДОО за 2009г.“, от 24.08.2017г. за 806.40лв. с основание „доплащане за ДОО за 2010г.“, от 13.01.2016г. за сумата 2.86лв. с основание „ДДС за 12.2015г.“, от 11.12.2015г. за 258.40лв. с основание „ДДС за м.11.2015г., от 16.11.2017г. за сумата в размер на 897.12лв. с посочено основание „допл. ДОО 2014г.“, от 16.11.2017г. за сумата от 897.12лв. с основание „допл. ДОО за 2015г.“ и от 16.11.2017г. за сумата от 280 лв. с посочено основание „допл.ДОО за 2016г.“, Разпореждане изх. № С180022-035-0186373/19.01.2018г. на публичен изпълнител за частично прекратяване на п-во по принудително изпълнение по изп. дело[ЕИК]/2016г.

С писмо изх. 94-М-1024#5/10.10.2023г. на ТД на НАП и във връзка с изисквана информация от съда за сумата от 1609.17лв., твърдяна като платена от жалбоподателката на 13.01.2017г., къде е била насочена и по коя сметка, административният орган е отговорил, че на 13.01.2017г. в данъчно-осигурителната сметка на задълженото лице е постъпила само сумата от 7.08лв.; сумата от 1609.17лв. е постъпила по сметка на приходите за НЗОК на 08.03.2017г. и с нея са погасени задължения по НЗОК, посочени в 13 пункта.

С писмо изх. №94-М-1024#7/11.12.23г. ТД на НАП е предоставила информация на съда, че в хода на изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. (образувано на 26.11.2016г.) и във връзка с внесени суми по сметка на НАП, които не са включени в изпълнителното дело, са извършени две прихващания, както следва:

с акт за прихващане или възстановяване № ПО-[ЕГН].0156-004-001, издаден на 29.08.2017г.(връчен на 29.08.2017г.) е прихваната сума в общ размер 1050.68лв. (формирана от четири броя платежни нареждания от 24.08.2017г.) за задължения за ДОО, посочени в два пункта, включени в изпълнителното дело.

с акт за прихващане или възстановяване № ПО-22221020038071-00-001, издаден на 18.03.2020г.(връчен на 11.06.2020г.) и решение за поправка на АПВ № П-222210201009662-134-001, издадено на 17.06.2020г. (връчено на 01.07.2020г.) е прихваната сумата в общ размер на 2547.90 лв. (формирана от отменени актове и внесени суми по платежни нареждания от 16.11.2017г. и 18.12.201г.), като с нея са прихванати задължения по изпълнителното дело за ДДС, ДОО, НЗОК и УПФ, посочени като суми и основания в 21 пункта.

Съдът, като съобрази събраните по преписката писмени доказателства и доводите на страните, намира следното от правна страна:

Жалбата е подадена в посочения от закона седмодневен срок и от надлежна страна, адресат на решението, за която е налице правен интерес от търсената защита.

Решението е издадено от компетентния за това производство орган с оглед чл.266, ал.1 ДОПК, в изискуемата писмена форма и има съдържание, в което формално изглежда да има фактически и правни основания за постановяването му; Разпореждане изх.№С 000022-[ЕГН]/21.01.20г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е издадено от компетентен по смисъла на чл.226, ал.1 от ДОПК орган, а от формална страна в него са изложени фактическите и правните основания за издаването му.

Нормите, съдържащи се в Глава Двадесет и седма, озаглавена "Защита срещу принудително изпълнение" на ДОПК, а именно от чл. 266 до чл. 269, уреждат производството по обжалване действията на публичния изпълнител. Според чл.266, ал.1 ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Жалбата се подава в 7-дневен срок от извършването на действието, ако лицето е присъствало или е било уведомено за извършването му, а в останалите случаи - от деня на съобщението. За третите лица срокът тече от узнаване на действието. В ДОПК липсва ограничение на действията на публичния изпълнител, които могат да се обжалват.

В конкретния случай, както изрично е посочено в жалбата, с която е сезиран ответникът, се оспорва издаденото разпореждане (последното посочено като издадено и във връзка с подадена молба/ възражение вх. С220022-137-0009132/17.10.2022, както и във връзка с решението на АССГ по адм. дело 4424/22г.) за това, че от жалбоподателката се търсят суми, които тя счита, че вече е заплатила. Публичният изпълнител и решаващия административен отговор не са отговорили на това възражение, като са съсредоточили обосноваване на материалната законосъобразност на издадените актове с отговор на въпроса погасени ли са по давност публичните задължения на жалбоподателката, посочени в оспореното разпореждане в общ размер на 52 503.76лв. Този въпрос също е относим към обхвата на обжалването, но следва да бъде предхождан от становище за сочената дължимост на изрично посочени от жалбоподателката задължения, защото правото да се погаси по принудителен ред дължимото е само за съществуващи публични задължения (заб. в случая жалбоподателката не е обжалвала размера на публичните задължения, което би попаднало в забраната на чл.266, ал.3 ДОПК , а обстоятелството на тяхната дължимост).

В разпореждането на публичния изпълнител няма изложено мотивиране относно неподлежащи на принудително изпълнение публични държавни вземания, поради това, че са заплатени, както и няма отговор на отправено искане за прихващане. Извън произнасянето за липсваща погасителна давност, директорът на ТД на НАП също не се произнесъл и няма отговор на възраженията на жалбоподателката, като вместо да върне преписката на публичен изпълнител за произнасяне съобразно подаденото възражение, е потвърдил произнасяне със собствени доводи, което е незаконосъобразно. Всъщност жалбоподателката не е отправяла искане за погасяване по давност на публични задължения и макар и в съответните жалби да е използвана думата „погасяване“, с оглед цялостното им изложение е безсъмнено, че се има предвид твърдение за заплащане на съответните публични задължения, че те неправомерно ѝ се търсят и че е надплатила определена категория и вид публични задължения и те е следвало да бъдат прихванати.

На част от възраженията ѝ отговор може да се даде с настоящото съдебно решение (напр. с оглед представената от ТД на НАП информация

за издадени актове за прихващане или възстановяване). Недопустимо е обаче едва в хода на съдебното дирене и чрез събрани нови доказателства да се правят предполагаеми изводи каква е вероятността платени от жалбоподателката задължения да не бъдат взети предвид в хода на изпълнителното дело, тъй като съобразно чл.170 от АПК фактическите основания за издаването на един оспорен акт следва да са били налични към момента на издаването му и не следва да се въвеждат за първи път в хода на съдебното п-во по обжалване, макар и чрез допустими доказателствени средства. От мотивите на оспорения акт следва да е било ясно основателни или не са възраженията за недължимост на определени посочени публични задължения, което би позволило на жалбоподателката да упражни правото си на защита срещу оспорения акт, както и би позволило на съда да извърши контрол за законосъобразност на направените от адм.орган заключения.

Изводите, които са направени от публичния изпълнител и решаващият орган за липсващи основания за изтекла погасителна давност принципно са верни, но само ако се отговори отрицателно на възраженията на жалбоподателката за недължимост.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок, а съгласно ал. 2 на чл. 171 от ДОПК с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено.

Давността за публичните задължения е разписана в чл.172 на ДОПК, според алинея първа на който давността спира: 1.когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2.когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Според алинея втора давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на

действия по принудително изпълнение; ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната.

При настъпване на някое от основанията по чл.172, ал.1 ДОПК за спиране на давността давностен срок не тече. С отпадане на основаниято за спиране давностният срок се възобновява, като продължава да тече неизтеклата до момента на спирането част от него. Периодът на спиране на давността не се включва в срока на давността т.е. с него тя се удължава. След отпадане на основаниято за спиране давностният срок се допълва с период от време, равен на разликата между целия срок на давността и изтеклото време до нейното спиране.

В случая давността е спряна с оглед издаденото Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С20022-022-0071075/13.10.2020г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, вложени вещи в трезори и касети, суми предоставени на доверително управление в съответни банкови и институции, и с оглед произведеното ограничително действие на наложените запори чрез връчени запорни съобщения. В този смисъл ако най-отдалеченото във времето публично вземане е това за данък добавена стойност за 2014г., декларирано със ДЗДДС от 14.01.2015г., то не би могла да се търси изтекла погасителна давност.

Поради изложените обаче пороци във мотивната част на разпореждането и на решението, което го потвърждава, представляващи съществени процесуални нарушения, довели до накърняване правото на защита на лицето, поставено в затруднение да узнае основанията за издаване на оспорваните актове, защо не се отговаря на доводите му, че някои задължения са платени, а други надплатени и съответстващи на основание за прихващане, а оттам да предприеме съответните адекватни действия по евентуалното оспорване на акта, въпросните актове следва да бъдат отменени. Освен това, тези нарушения препятстват съда да извърши пълна проверка относно материалната законосъобразност на актовете и съответствието им с целта на закона, вкл. обхвата на публичните задълженията, възможността да е извършено доброволното заплащане на част от тях, нормативното и фактическото основание за непредприети действия по прихващане и в обобщение-обвързаността на лицето с въпросните задължения.

За пълнота на съдебното произнасяне следва да се посочи, че са необосновани твърденията на жалбоподателката за съдържанието на дадените указания в съдебното решение по адм. дело 4424/2020 АССГ и

че следвало да се съобразят от публичния изпълнител обстоятелства, които жалбоподателката намира, че е доказала в това вече приключило съдебно производство. Спецификата на правомощията на административният съд при отмяна на административен акт и когато естеството не му позволява да реши спора по същество, е да отмени акта и да го върне със задължителни указания за тълкуване и прилагане на закона, както в случая е процедирал съдебният състав по адм. дело 4424/2020г. Съобразяването на административните органи, постановили настоящите оспорвани актове, е в съответствие с мотивите на предходния съдебен състав за спазване на нормите по отношение на погасителната давност и събирането на доказателства в тази насока, но не съществуват дадени указания кои фактически обстоятелства да се считат доказани и безспорно установени. Мотивите на решението, дори и да съдържаха констатации относно доказателствени и правнорелеванти факти, те не могат да се разглеждат самостоятелно от диспозитива на съдебното решение, който по адм. дело 4424/2020г. е за отмяната на постановените решение и разпореждане, поради несъблюдаване на законовите изисквания за надлежно изследване на давностния срок на настъпилите процесни вземания и преценка дали е надлежно наложена обезпечителна мярка, която да е породила правно действие, както и как се е отразила на задълженията на Г. отмяната на РА Р-22221018000149-091-001/10.0818г. и Разпореждане за частично прекратяване на производството изх.№ С-180022-035-186373/19.01.18г.

Ако с настоящото съдебно решение се отменят отново постановени актове в същото административно производство и формално е налице „повторност“ на съдебното произнасяне, то не е поради неизпълнени указания от решението на преходния съдебен състав, а поради липсата на надлежен отговор в актовете на отправените възражения от жалбоподателя за недължимост на определени публични задължения.

Предвид гореизложеното Решение № ПИ-414/15.11.2022г., с което е оставена без уважение жалбата на М. Г. против Разпореждане с изх. № С220022-137-0009132/17.10.2022г., издадено от К. В., публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., следва да бъде отменени.

На основание чл.160, ал.3 от ДОПК, преписката следва да бъде върната на публичния изпълнител при ТД на НАП – С., за ново произнасяне по подаденото от М. Г. молба/възражение, при съблюдаване на дадените с настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

В жалбата от жалбоподателката е направено искане за присъждане на разноски, посочени като такива в размер на 1900 лева и „други“. В представено по делото пълномощно от М. Г. от 10.12.22г. , с което същата упълномощава „LAW Company D. H. LLC“ да изготвят частна жалба срещу Решение № ПИ-414/15.11.2022г., е посочено, че хонорарът е заплатен в брой от фирма „Goldman Management LLC“. С оглед така представените данни, съдът намира, че не подлежат на възмездяване по реда на чл.143, ал.1 АПК разноските, които не са направени от страната, а от трето лице, макар и за нейна сметка.Съгласно т.1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г. по т. д. № 6/2012г на ОСГТК на ВКС, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението - ако е уговорено плащане на възнаграждението по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако плащането е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В случая е налице доказателство за плащане на адвокатското възнаграждение, но не и доказателства за извършени от страната плащания, представляващи основание за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение. По изложените съображения и липсата на реално осъществен разход от жалбоподателката, който да се приеме, че е нейна сметка, няма основание да ѝ бъде присъдена сумата в размер на 1900лв. Водим от изложеното и на основание чл.268, ал.1 и ал.2 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. Г., с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк],[жилищен адрес] Решение № ПИ-414/15.11.2022г. на директора на ТД на НАП-С. и потвърденото с него Разпореждане с изх. № С220022-137-0009132/17.10.2022г., издадено от публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител при ТД на НАП – С. за ново произнасяне по подадената от М. Г. молба/възражение вх.№ С220022-000-0487044/17.10.2022г. съобразено дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

